
Hodina pravdy

Starksville, Severní Karolína

Les naproti kostelu se hemžil moskyty a kousavými mouchami, které se rojily kolem mě a Bree, když jsme kráčeli ke starému lomu. Přestože bylo vlhko a horko, byli jsme rádi, že jsme se řídili Naominou radou a oblékli si dlouhé nohavice a rukávy a postříkali se repelentem.

Každý z nás nesl batoh a dohromady jsme měli několik lahví s vodou, pásmo, fotoaparát, uzavíratelné igelitové sáčky, desky s fotografiemi z místa činu, policejní nákresy a kopie poznámek, které si udělali detektivové Frost a Carmichael, když se našlo tělo Rashawna Turnbulla.

Zarostlá cesta se klikatila mezi trsy žahavých kopřiv a křoví, které bylo zarostlé kudzu. Vzduch byl nehybný a tíživě vlhký a bzучení hmyzu nás div nedohnalo k šílenství dřív, než jsme překročili potok. Cesta sledovala jeho koryto temným tunelem vyhloubeným do vápencové skály, čtyři nebo pět metrů širokým a třináct vysokým. Potok se v tunelu vyléval z břehů, takže půda kolem byla porostlá kluzkým mechem a museli jsme se navzájem podpírat, dokud jsme se na druhé straně nevynořili ve sluncem spálaném lomu.

Bree se ohlédlá zpátky do tunelu. „Vrah sem Rashawna údajně dostal tudy, ale nevidím žádné stopy po tom, jak chlapce vlekl.“

Přikývl jsem. „Byl by upadl. Oba by upadli.“

„Je v poznámkách nějaká zmínka o rozrytém mechu a bahnu?“

„Žádnou jsem neviděl. Ale na druhou strnu, té noci hustě přšelo.“

„To by na to nemělo vliv,“ trvala Bree na svém. „Nemyslím si, že vrah Rashawna dovnitř odvedl. Šel dobrovolně, což znamená, že vraha znal.“

Policie došla ke stejnému závěru. Stálo to v obžalobě.

„To беру,“ řekl jsem. „Co ještě?“

Bree se usmála. „Dám ti vědět, až to najdu.“

Přiblížili jsme se ke kamenným blokům a zastavili se na místě, odkud jsme viděli celek. Vytáhl jsem fotografie z místa činu, vzhlédl k obloze, abych načerpal sílu, a pak jsem se oprostil od toho, že jsem otec, manžel, lidská bytost. Je to jediný způsob, jak se můžu povznést nad zločiny, které vyšetřuji, a dělat svoji práci.

Když jsem však uviděl první fotografii, otrásl jsem se. Téměř nahé malé tělo leželo na břiše na nejvyšším balvanu, zápěstí spoutaná za zády plátným páskem. Paže se zdály být vykloubené. Džíny měl chlapec zmuchlané na pravém kotníku a z kůže levého lýtku mu trčela ostrá kost. Hlavu měl potlučenou a oteklou k nepoznání.

„Ach Bože,“ vydechla Bree a rozhlédla se kolem. „Kdo tomu malému chudákovi mohl udělat něco takového?“

„Někdo plný strašného vzteku,“ řekl jsem a pohlédl k navršeným balvanům.

„Což byla podle obžaloby Stefanova reakce na to, že ho Rashawn odvrhl,“ řekla Bree.

„To mi nesedí,“ namítl jsem. „Tahle míra krutosti naznačuje patologickou nenávisť nebo sadistickou nepřičetnost, ne záchvat pomstychtivosti.“

Stáli jsme třináct metrů od balvanů a nutili se projít fotografie. Pokrývaly celou škálu od detailních záběrů jednotlivých důkazů v pořadí, v jakém byly objeveny, po desítku snímků Rashawnova brutálně zmrzačeného těla včetně krku podříznutého pilou.

Povrch balvanu okolo Rashawna byl světle růžový, zbarvený krví naředěnou deštěm. Stekla po kameni a v čůrcích na dno lomu. Dva metry od balvanu krev zmizela mezi úlomky vápence o velikosti baseballového až fotbalového míče, které se táhly až k potoku patnáct metrů daleko.

Rashawnovy tenisky, potrhané tričko Duke Blue Devils a spodní prádlo se našlo v okruhu osmi metrů kolem balvanu, stejně jako nejzásadnější důkaz obžaloby. Fotografie ukazovala bílou kartičku ušpiněnou bahnem kolmo zaklíněnou mezi kusy vápence čtyři metry východně od mrtvolky; na další fotografii byl stejný předmět obrácený lícem nahoru, takže bylo poznat, že je to zakrvácený průkaz školské rady s fotografií mého bratrance Stefana Tatea.

Během našeho rozhovoru ve věznici předchozího dne mi Stefan pověděl, že si ten průkaz naposledy zřetelně vybavuje tři dny před vraždou. Řekl, že ho při hodině tělocviku v desáté třídě zastrčil do kapsy větrovky položené na tribuně venkovního stadionu. Od toho dne o průkazu nevěděl. Když ho hledal, nemohl ho najít.

Jeho snoubenka Patty Converseová učila ve stejnou dobu na stejném místě, takže se v blízkosti té větrovky a identifikační karty pohybovalo asi šedesát dětí. Jediné identifikovatelné otisky na průkazu však patřily Stefanovi, který bohužel nenahlásil jeho ztrátu.

Bratrancovy otisky se našly i na plastovém sáčku od sendviče nalezeném v lomu šest metrů východně od karty. Sáček byl zmuchlaný a uzavřený ve větším uzavíratelném pytlíku a obsahoval drogy připravené k prodeji v celofánových obalech: šest gramů dehtově černého heroinu, tři gramy kokainu a devět gramů rozdrčeného krystalického metamfetaminu.

Otisky na sáčku nedokázal bratranec nijak vysvětlit; odhadoval, že někdo mohl prohledat jeho odpadkový koš ve škole a vzít sáček, který tam vyhodil některého dne po obědě.

To bylo samozřejmě možné, ale jako obhajoba dost chabé. Důkazy ve svém součtu potvrdzovaly, že tam Stefan té noci skutečně byl.

„Podíváme se na to pozorně a všechno znova prověříme,“ řekl jsem. „Pozici důkazů, vzdálenosti, fotografické úhly, cokoliv nás napadne.“

„Za dva měsíce se toho může hodně změnit, Alexi,“ poznamenala Bree pochybovačně, když kráčela k hromadě kamenů, na které byl Rashawn Turnbull umučen a zabit. „Není tu nic, co by třeba jen vzdáleně připomínalo krev. Vlastně je to jako vydrhnuté.“

Viděl jsem, o čem mluví. Na povrchu horního bloku a na jeho bocích byly spirálovitě škrábance a důlky, jako by ho někdo vydrhнул abrasivním čističem a ocelovým kartáčem. Rozhlížel jsem se kolem a přemýšlel, co ještě mohlo být vyčištěno poté, co policie posbírala důkazy.

Naše pátrání také komplikoval fakt, že okolí bylo pokryté rozbitými lahvevi od piva, nábojnicemi z brokovnice a malorážky, rozlámanými plastovými přístroji a několika prázdnými plechovkami od limonády Mountain Dew.

„Ty odpadky se tady objevily až po Rashawnově smrti?“ zeptala se Bree.

Pokrčil jsem rameny. „Budeme muset porovnat fotografie s tím, jak to tu vypadá teď.“

„Ale oni nenafotili každý centimetr za tím osmimetrovým perimetrem, že?“

„Vypadá to, že ne,“ řekl jsem. „Budeme si muset vystačit s tím, co jsme dostali.“

Začal jsem prověřovat vzdálenosti a srovnávat fotografie se současným stavem. Nákresy z místa činu ukazovaly ústí vstupního tunelu ve vzdálenosti dvaceti a půl metru. Použil jsem malý laserový měřič vzdálenosti a zjistil, že je to spíš dvacet jedna a půl. To bylo samo o sobě nepodstatné, ale naznačovalo to, že by i ostatní výsledky ohledání místa činu mohly být přinejmenším sporné.

Za pomoci stejného měřiče jsem určil, kde se našel průkaz a drogy. Ve srovnání s fotografickými důkazy byla ta místa také o třicet či víc centimetrů jinde. A mnoho těch kamenů někdo obrátil nebo trochu posunul z pozic viditelných na snímcích.

Přesto jsem si povšiml pomyslné linie vytvořené narovnanými kamennými bloky, průkazem a drogami. Rozmístění těch tří důkazů naznačovalo, že někdo odcházel od balvanů na východ, k potoku. To bylo v rozporu s policejní teorií, že vrah uprchl přes kamení, vstoupil do vody a ven z lomu se brodil.

Pokračoval jsem po té pomyslné linii a podle fotografií zjistil, že žádný kámen ve vzdálenosti osmi metrů mezi drogami a vodou nezůstal na svém původním místě. Podle spisu na té trase policie nenašla žádné další důkazy, ale já stejně celou cestu k potoku prošel.

Potok s kamenným dnem porostlým řasami nebyl hlubší než dvacet centimetrů a čtyřicet široký. Pomalu tekł zleva doprava a mizel pod hustým křovím, které jsem viděl dříve toho dopoledne z vyhlídky.

Vstoupil jsem do vody, kráčel potokem a viděl, jak se nad ním sklánějí větve a šlahouny. Pokud se tam v posledních měsících nic zásadního nezměnilo, muž by se tamtudy musel plazit. Žena také.

Proč by to dělal? Proč by vůbec chodil potokem? Byla hluboká noc. Proč by se prostě nevrátil, kudy přišel?

Někdo by asi mohl namítnout, že se Stefan mohl rozhodnout pro vodu, aby nezanechal pachovou stopu. Když však vrah odcházel, přišlo. A co způsobilo, že prchající pachatel upustil průkaz a drogy? Roztrhl si snad při souboji kapsu?

Dřepl jsem si, abych se podíval pod větve a šlahouny, a dohlédl jsem na místo o dvanáct metrů dál, kde se potok rozléval do stran nedaleko od tu-

nelu ve skalní stěně. V kořenech se tu zachytila spousta odpadků: plechovky od piva, plastový kanystr na mléko, který vypadal, jako by dostal zásah z brokovnice, a kus vybledlého červeného provazu omotaného kolem kořenů jako v dětské prstové hře kolíbka.

U vzdáleného konce bylo něco, co vypadalo jako rezatá řídítka kola a –
Za mnou, kousek od Bree, se od kamene odrazila kulka. Zlomek vteřiny poté jsem uslyšel tlumený výstřel z velkorážní pušky.